

Tässä on siis alku romaanilleni, jonka osia ovat lhastusta vai ystävyyttä? sekä Menneisyyden varjot. Ihastusta vai ystävyyttä on lähes suora jatko tälle tekstille. Seksiunen kuvaus on jätetty välistä pois, koska ymmärtääkseni täällä on huomattavan alaikäisiä lukijoita joukossa. Enkä siksi koe soveliaaksi julkaista niin suorasukaista seksiaktin kuvausta. *** Pölyhiukkaset pyörteilivät kohti lattiaa auringonsäteiden hennossa valaistuksessa. Oli hiljaista, sulava lumi solisi ikkunanpielissä. Räystäältä ikkunalautaan iskeytyvien pisaroiden ääni kaikui loputtomasti huoneen seinissä. Kaiun rikkoi naapurihuoneesta kuuluva naisen itku. Äidin tuska, kun hänen pienelle tytölleen luettiin hätäkastetta. Saatoin kuulla jokaisen lattiaan räiskähtävän kyöneleen. Nainen hyräili itkusta särkyneellä äänellä lastenlaulua. Ei kuulunut edes vauvan itkua, kuolema oli väistämättä lähellä. Äidin ei kuulu haudata lastaan. Äidin ei kuulu lopulta laskea irti elottomasta kädestä ja toivottaa hyvää matkaa. Puristin paljaasta rintakehästäni lähteviä johtoja pienillä nyrkeilläni, itkin aistimaani naisen hätää. Hänen silmien suolainen meri kirveli minun silmissäni. Huudollani kurotin kohti itkevää naista, jotta hän tulisi luokseni. Riuhdoin ja revin johtoja. Omat hälytyslaitteeni alkoivat soida. Nopeasti viereeni ilmestyi valkoisiin vaatteisiin pukeutuneita hahmoja korjaamaan irti repimiäni johtoja. Uni alkoi saartaa minua, vaikka yritin kaikin voimin taistella sitä vastaan. Huusin, potkin ja tappelin, mutta en mahtanut mitään. Näkökenttäni alkoi sumentua ja naisen itku muuttui katkonaiseksi korvissani. Äänet särisivät ja näin enää pelkkää mustaa. Havahduin unestani, kyöneleet vierivät poskillani. Yön hiljaisina hetkinä tunsin selittämätöntä kaipuuta ja haikeutta sisälläni. Uneni nainen tuntui niin todelliselta, olin kuullut hänen itkunsa lukemattomia kertoja. Nainen oli minulle todellisempi kuin vieressäni oleva mies, joka nukkui käsi bokseiden sisässä. Katselin kyynelsilmin sumeana näkyvää kattoa ylläni. En ollut enää aikoihin ymmärtänyt, kuinka elämästäni oli tullut tällainen sekamelska. Sängyn toiselta laidalta kuuluva raskas hengitys täytti koko hämärän huoneen ympärilläni. Vaimea korina sai kiukun leimahtamaan sisälläni. Käteni lihakset olivat jännittyneenä, valmiina läpsäyttämään tuota ärsyttävän äänen aiheuttajaa. Hengitin syvään ja purin hampaitani yhteen. Katsoin vieressäni nukkuvan miehen vartalon ääriviivoja, joskus olin kai ollut kuolettavan rakastanut ja tuntenut intohimoa. Siitä palosta ei ollut jäljellä enää mitään. Sieluni täysin vieraassa kolkassa kuitenkin kipinöi. Olin hiljattain saanut vakituisen työpaikan opiskeluterveydenhuollosta ja työkaverinani oli ihana, keski-ikää lähestyvä Anna. Kipinät olivat kuin majakan valo siinä pimeydessä, jossa vaelsin. Minun autiolla planeetallani oli sittenkin elämää. *** Oli ihana ja lämmin kesäaamu. Lähes alaston, suihkunraikas vartaloni heijastui silmien eteen makuuhuoneen kokovartalopeilistä. Peilistä näkyi lyhyen sorttinen, parikymppinen nainen. Lyhyistä ja ruskeista hiuksista valui vettä pitkin kaulaa, pisarat matelivat kohti nuoren naisen rintoja. Vein käteni aivan hiusteni tyveen ja pörrötin. Hiukseni näyttivät edelleen aivan yhtä lässähtäneiltä. Puin jalkaani tyköistuvat mustat farkut. Lasketin käteni hiuksistani kohti vatsaani. Puristin vatsamakkaraita nyrkkiini ja mutristin suupieltäni. Käännyin kylki kohti peiliä ja sipaisin sormillani pakaroitani, hymyilin katsellessani sormien liikettä peilin kautta. Puin päälleni violetin, lyhythihaisen paidan, jonka helma ulottui reisilleni saakka. Paita laskeutui kauniisti ylävartaloni peitoksi, näytin taas hoikalta naiselta. Meikkasin kevyesti ja suuntasin töihin. Metalliset hissin ovet aukesivat kolisten, kun tutuksi käynyt naisääni kertoi minun saapuneen kerrokseen numero seitsemän. Astuin hämärään ja tyhjään aulaan. Katselin hetken ympärilleni, mutten nähnyt käytävillä ketään. Suuntasin kohti työhuonettani. Askeleeni kaikuivat autiolla käytävällä ja avaimet kilisivät, kun pyörittelin niitä kädessäni. Kuljin suljettujen puisten ovien ohi. Pysähdyin, kun tulin oven luokse, jonka nimikyltissä luki ”Alisa Rinne, terveydenhoitaja”. Se oli minun työhuoneeni ovi. Puin jalkaani mustat, takaremmilliset nahkasandaalit. Työnsin ulkokenkäni kaapin perukoille ja laitoin takkini henkariin. Istahdin

työtuoliini ja odotin, että tietokoneeni hurahtelisi itsensä käyntiin. Hypistelin käsissäni kuvallista henkilökorttia. Kortista minua katseli vakavaimmeinen nainen, joka yritti parhaansa mukaan olla vakavasti otettava ammattilainen. Todellisuudessa hän ei vielä tiennyt mistään mitään. Ehkä 20 vuoden jälkeen kortista minua katsoisi rautainen ammattilainen, jonka ei tarvitse esittää pätevää. Havahduin ovelta kuuluvaan koputukseen. Ovelta kurkisteli pitkähiuksinen ja hymyilevä nainen, Anna. Ruskeat hiukset laskeutuivat laineilla hänen olkapäilleen. Hän oli suurin piirtein minun pituiseni, hoikka nainen. Häntä katsellessa ei voinut kuvitellakaan, että hän lähestyi jo keski-ikää. Hän oli pitänyt vartalostaan paremman huolen kuin moni parikymppinen.

- Huomenta Alisa. Uteliaisuuttani hiippailin tänne, kun huomasin, että sinun ovi oli raollaan. Täällä ei muita aamuvirkkuja olekaan, Anna naurahti ja kääntyi lähteäkseen ovelta. - Hei Anna, odota! Anna kääntyi ympäri ja katsoi minua utelias ilme kasvoillaan. - Voisitko näyttää minulle, missä ne kirjalliset materiaalit olivat, jotka pitää antaa opiskelijalle terveystarkastuksen yhteydessä? - Joo, totta kai. Käydään vaikka heti katsomassa. Anna johdatti meidät varastoon, jonka hyllyköt olivat täynnä erilaisia hoitotarvikkeita ja esitteitä. - Näitä kaikkia kannattaa varastoida omaan huoneeseen, koskaan ei tiedä, mitä puheenaiheita nuorelta nousee, Anna sanoi ja heilautti kättään kohti hyllykön alkupään esitteitä. - Erityisesti seksuaalisuuden kysymyksissä olen kokenut esitteet hyväksi neuvonnan tueksi, hän jatkoi. Vieno hymy nousi hänen huulilleen. - Etenkin nuoria poikia silloin tällöin ujostuttaa, kun tällainen heidän äitinsä ikäinen tati kyselee seksuaaliasioita. Anna sipaisi kevyesti selkääni ja jätti minut varastoon kahlaamaan esitteitä läpi. - Kiitos avusta, huikkasin hänen peräänsä. Minua hymyilytti, kun kävin läpi Annan vinkkaamia esitteitä. Olin varma, ettei nuoria miehen alkuja ujostuttanut Annan ikä. Hän oli hyvin viehättävä, ja se sai varmasti monen nuorukaisen vaivautuneeksi. Joko Anna oli vaatimaton tai sitten hän ei käsittänyt lainkaan, kuinka kaunis nainen hän oli. Kello kulki hyvää vauhtia kohti iltapäivää enkä ollut vielä ehtinyt käydä syömässä. En edes tuntenut itseäni nälkäiseksi. Tuijotin apaattisena työjärjestystäni. Koko aamupäivän kirjaukset olivat rästissä. Näytön kirkkaus pureutui silmiäni taakse, ohimoissani sykki tuttu kipu. Hengitin raskaasti ja nojasin kyynärpäitani työpöytäni. Kyyneleet kirvelivät silmissäni. Olisin halunnut lukita oven ja valua tuolilta työpöydän alle itkemään. Hieroin ohimoitani ja vierivät kyyneleet kutittelivat poskiani. Samassa ovelta kuului koputus. Tempaisin itseni istumaan selkänojaa vasten ja pyyhkäisin kyyneleet poskiltani. Väkinen taistelin kasvoilleni uteliaan hymyn ja nostin katseeni kohti aukeavaa ovea. Ovenraosta katseeseeni vastasi Annan kysyvä katse. - Voinko tulla sisään? Anna kysyi ja työnsi oven kunnolla auki. - Et ollut ruokatunnilla, joten ajattelin, että kaipaisitko apua. Välillä päivät täällä on melkoista hulinaa. Kyyneleet kihaltivat uudelleen silmiini ja painoin peukalon syrjän huulieni päälle, jotteivät ne vapisi itkusta. Käänsin kasvoni kohti ikkunaa, en halunnut, että Anna näkisi kyyneleitäni. Kuulin Annan askeleiden lähestyvän selkäni takana. Annan käden paino laskeutui hartialleni. - Onko jotain sattunut? Näen, että sinua itkettää. - Olen tässä työssä ihan paska, sanoin ja hengitin raskaasti. - Tässä kävi aamupäivällä yksi tyttö. Näin, että hänellä ei ole hyvä olla. Hänellä oli suhteellisen tuoreita viiltojälkiä käsissään. Yritin tarjota hänelle apuani. Mutta epäonnistuin hänen kohtaamisessaan. Anna veti tuolin viereeni. Hän laski kätensä yläselälleni ja katsoi minua myötätuntoisesti silmiin. - Toivon, että hän palaa vielä takaisin, mutta en ole siitä ollenkaan varma. Joku muu olisi varmasti saanut siitä työstä kopin, sanoin itkuisella äänellä. Kyyneleet tipahtelivat mustille housuilleni. Pudistelin päätäni ja suljin silmäni. Annan käsi hakeutui hartioideni ympäri ja tunsin hänen painavan minua lähemmäs itseään. - Kuulehan minua nyt oikein tarkasti. Ensinnäkin, jokainen on etenkin työuran alussa tuntenut itsensä ihan paskaksi. Joidenkin päivien jälkeen on vain tehnyt mieli lukittautua vessaan itkemään. Niinä hetkinä soitetaan parhaalle työkaverille ja

pyydetään, että tulisitko poimimaan minut täältä vessan lattialta itkemästä. Ja paras työkaveri vastaa, että totta kai tulen. Nyökkäsin hiljaa ja painoin ohimoni Annan hartiaa vasten. Hymyn kare nousi huulilleni. - Ja toisekseen. Jos se tyttö ei ollut vielä valmis ottamaan apua vastaan, niin häntä ei olisi voinut auttaa, vaikka tätä työtä olisi tehnyt 35 vuotta. Olet avannut rohkeasti portin, hän palaa kyllä sitten, kun on valmis ottamaan apua vastaan. Tärkeintä on, että hän tietää sinun olevan kiinnostunut hänestä ja hänen hankaluuksistaan. - Kiitos Anna. Pelastit minun päivän. Huulilleni nousi leveämpi hymy. Silmäni nauroivat Annan hiusten suojissa. - Ja vielä yksi juttu, mutta se on salaisuus, Anna sanoi ja madalsi äänensä kuiskaukseksi. Hän kumartui supattamaan korvaani: – Välillä tunnen itseni edelleen ihan paskaksi, vaikka olen tehnyt tätä työtä yli 20 vuotta. Anna puhkesi nauruun, joka kumpusi syvältä hänen rinnastaan. Nauroin hänen hartiaansa vasten, kyyneleeni olivat kuivuneet poskilleni. Oloni oli kevyt, aivan kuin sydämeltäni olisi nostettu useampikin kivenmurikka. - Lähde minun kanssani käymään kahvilla, Anna ehdotti ja katsoi minua hymyillen. – Katsoin työohjelmaasi. Tiedän, ettei sinulle ole juuri nyt tulossa ketään. Syöt vähän jotain, niin pääkin toimii paremmin. Nousin ylös työtuolistani ja nappasin henkilökorttini tietokoneen lukulaitteesta. Näyttö sammui ja lähdin Annan perässä kävelemään kohti kahvihuonetta. Sisälläni lepatti pehmeän lämmän liekki. Olin löytänyt ystävän, jonka kanssa minun oli hyvä olla. Anna toi kupin kahvia eteeni pöydälle ja istui viereeni. Kahvihuoneessa oli painostava hiljaisuus, pöydän toisella puolella istui Helena. Koetin kätkeä itkusta punoittavat silmäni kahvikuppini syövereihin. Helenan katse porasi kasvojeni. Korppikotka liihotteli saaliinsa yllä, tunsin sen nahoissani. Ensimmäisen tilaisuuden tullen hän nokkisi itkuiset silmäni puhki. Kupistani leijaileva kahvin haju yökötti, kylmähiki nousi kämmeniini. Sydämeni muljahteli inhottavasti rinnassani. - Turhaan sinä sinne kuppiin tuijotat, Helena sanoi ja nosti mukin huulilleen. – Olet itkenyt, sen näkee sokea Reettakin. Helenan kapeista kasvoista paistoi vahingonilo. Hän etsi katseellaan minun akilleenkantapäätäni. Anna liikehti vieressäni levottoman oloisesti. Olinhan minä Helenan oppinut tietämään parissa kuukaudessa. Kun verta oli tarjolla, niin hän sen kyllä haistoi. Nyt oli sika kultalautasella. - Anna-ressukkako se on sinun työt taas tehnyt? Eihän siitä ole kahta viikkoakaan, kun sinun jälkiä on viimeksi paikkailtu, Helena sanoi ja kumartui eteenpäin tuolissaan. – Toivottavasti sinulle ei makseta täyttä palkkaa, kun et hoida tonttiasi. Katsoin hölmistyneenä Helenaa, joka totisena tuijotti kasvojeni. Kurkussani kuristi ja kyyneleet pyrkivät väkisin herahtamaan silmiini. - Kuule Helena, Alisalla on varmaan ollut jo ihan riittävän kurja päivä ilman sinun nälvintääkin, Anna sanoi ja painoi kätensä hartialleni. – Ja mikäli neuvon kysyminen merkitsee sitä, ettei ole oikeutettu palkkaan, niin minä olisin ollut urani ensimmäiset 5 vuotta leipäjonossa. Anna nauroi hetken, jonka jälkeen hän vakavoitui ja katsoi kohti Helenaa. – Ja niin olisit ollut sinäkin, kun oikein tarkasti muistelet. Helenan kasvoilla oli tuima ilme. Hän nousi tuolistaan sanaakaan sanomatta ja harppoi kohti kahvihuoneen ovea. Kun hänen pitkä ja hoikka vartalonsa katosi näkymättömiin, huokaisin syvään ja rentouduin tuolissani. - Älä Helenasta välitä, se on tuollainen kaikille. Päästät vaan toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos, Anna sanoi. - Tunnen itseni välillä niin riesaksi. Irvistin, kun hörppäsin kupistani jäähtynyttä kahvia. Työnsin mukin kauemmas, en halunnut juoda siitä enää. - Kukaan työntekijä ei ole ollut tehokkaimmillaan uransa ensikuukausina, Anna sanoi ja joi yhdellä kulauksella mukinsa tyhjäksi. – Ja sinä hoidat tonttisi juuri niin hyvin, kuin voi vastavalmistuneelta odottaa. - Kiitos, kun jaksat tsempata. Olet ihana työkaveri. - Aina pitää auttaa nuorempaa kollegaa. Anna taputti kevyesti hartiaani ja lähti vähin äänin Helenalta avoimeksi jäänyttä ovea kohti. Annan hävittyä näkyvistä painoin otsani puisen pöydän pintaa vasten. Pinnan viileys rauhoitti kiehuntaa pääni sisällä. Helenan sanat kirvelivät, mutta muisto Annan sanoista toi lohtua. Hän oli puolustanut minua, suojellut

hyeenalta, joka halusi repiä minut riekaleiksi. Kyynel vierähti poskelleni. Helenan sylkemä myrkky helmeili sydämeni pinnassa. Se ei imeytynytkään niin syvälle, ettei se koskaan valuisi pois. Tuskallisen tuttu mytty sielussani oikeni piirun verran. Annan kanssa mikään ei tuntunut sietämättömän pahalta. Oli etuoikeus, että hän oli osana elämäni.